

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ὑΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων δεόν μετέχειν καὶ τῆς
ροδωνιάς τοῦ ἄνθους δρεφάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ

Μυστήρια τῶν πυραμίδων.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

μυστήρια δὲν ἀποκαλύπτονται ἢ ἐν τῇ μοναξίᾳ, εἰς τὸν σοφὸν τὸν ἐν σιγῇ «τὸν νοῦν εἰς ἑαυτὸν συλλέγοντα» καὶ κρατοῦντα κρατερῶς καὶ γαληνίως ἑαυτοῦ.

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι τὸ πνεῦμα φωτίζεται ἀναζητοῦν τὸν Θεὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Βουλῆσεως. Ὁ Θεὸς εἶπε «Γεννηθήτω τὸ φῶς» καὶ τὸ φῶς ἐπλημμύρησε τὸ διαστημα. Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ λέγῃ : «Ἐκδηλούσθω μοι ἡ Ἀλήθεια, γένοιτό μοι τὸ Ἀγαθόν ἰν Ἄν δὲ ὁ ἄνθρωπος κατέχη ὑγιᾶ βούλησιν, θὰ ἴδῃ τὴν Ἀλήθειαν λάμ-

πουσαν, καί, παρ' αὐτῆς ὀδηγούμενος, θὰ ἐπιτύχη τοῦ ποθουμένου. Ἄν τὸ σύμβολον Π φανῇ ἐπὶ τοῦ Ὄροσκοπίου σου, κρούσον θαρραλέως τὴν θύραν τοῦ μέλλοντος καὶ ἀνοιγήσεται σοι· ἀλλὰ σπούδασον ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ὁδὸν εἰς ἣν θὰ εἰσέλθῃς. Στρέφε τὸ πρόσωπον εἰς τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, καὶ ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας δοθήσεται σοι. Ἀπόκρυπτε τοὺς σκοπούς σου, ἵνα μὴ περιέλθωσιν εἰς τὴν ἀντιλογίαν τῶν ἀνθρώπων.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΙΙΙ.—ΓΡΑΜΜΑ Γομ ορ (Γ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 3.

Γ=3 δηλοῖ, ἐν τῷ θεῷ Κόσμῳ, τὴν ὑπερτάτην Δύναμιν, τὸν αἰώνιος ἐν ἐνεργείᾳ Νοῦν, τὴν ἀπόλυτον Σοφίαν.—Ἐν τῷ νοερῷ Κόσμῳ, τὴν παγκόσμιον γονιμότητα τοῦ Ὄντος — Ἐν τῷ φυσικῷ Κόσμῳ, τὴν Φύσιν ἐν ἐργασίᾳ, τὴν βλάστησιν τῶν πράξεων τῶν ἐκ τῆς Βουλῆσεως ἀναφουρένων.

Τὸ μυστήριον ΙΙΙ εἰκονίζεται 1) . . .

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι τὸ ἐπιβεβαιοῦν καὶ θέλειν τὸ δίκαιον, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ δημιουργεῖν σχεδὸν ἤδη αὐτά· ἐπιβεβαιοῦν καὶ θέλειν τὸ ἀντίθετον, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ παραδίδειν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ἄν τὸ ΙΙΙ μυστήριον ἐκδηλωθῇ μεταξύ τῶν μαντικῶν σημείων τοῦ Ὄροσκοπίου σου, ἔλπιζε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐπιχειρήσεών σου, ἀρκεῖ νὰ γινώσκῃς νὰ συνενοῖς τὴν γονιμοποιουσαν δραστηκότητα πρὸς τὴν ὀρθοφροσύνην τοῦ πνεύματος, τὴν ἐπιφέρουσαν τὴν καρποφορίαν τῶν ἔργων.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΙV.—ΓΡΑΜΜΑ Διναῖν (Δ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 4.

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι οὐδὲν ἀνθίσταται εἰς τὴν στερρὰν βούλησιν τὴν ὡς μοχλὸν ἔχουσαν τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ δικαίου. Τὸ μάχεσθαι πρὸς τὸ ἀφικνεῖσθαι ἐπὶ τὸ πέρασ τῆς εὐχῆς, εἶνε κἄτι τι πλέον τοῦ δικαίου, εἶνε καθῆκον. Ὁ ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ θριαμβεύων ἐκπληροῖ τὴν ἐπίγειον ἀποστολήν του· ὁ δὲ ὑποκύπτων κατὰ τὴν ἀφρόσυσίν του προσκτᾶται τὴν ἀθανασίαν. Ἄν τὸ

1) Σ. Μ. Ἀναβάλλομεν ἐς ἄλλοτε τὴν περιγραφὴν τῶν εἰκόνων τῶν ἐτέρων συμβόλων.

μυστηριῶδες σύμβολον ΙV φαίνεται ἐπὶ τοῦ Ὄροσκοπίου σου, σημαίνει ὅτι ἡ πραγματώσις τῶν ἐλπίδων σου ἐξαρτᾶται ἐκ τινος ὄντος ἰσχυροτέρου σοῦ: ζήτησον νὰ τὸ γνωρίσῃς καὶ ἔξεις τὴν ὑποστήριξίν του.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ V.—ΓΡΑΜΜΑ Ενι (Ε).—ΑΡΙΘΜΟΣ 5.

Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι πρὶν ἢ εἴπῃς διὰ τίνα ὅτι εἶνε εὐτυχῆς ἢ δυστυχῆς δέον νὰ γινώσκῃς πῶς ἐχρησιμοποίησε τὴν θέλησίν του, διότι πᾶς τις δημιουργεῖ τὸν βίον του κατὰ τὴν εἰκόνα τῶν ἔργων του. Τὸ Δαιμόνιον τοῦ Ἀγαθοῦ εἶνε δεξιᾶ σου, τὸ δὲ τοῦ Κακοῦ ἀριστερᾶ· ἡ φωνὴ τῶν δὲν ἀκούεται ἢ παρὰ τῆς συνειδήσεώς σου: συλλεξὸν εἰς ἑαυτὸν τὸν νοῦν, καὶ ἀποκριθήσεται σοι.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ VI.—ΓΡΑΜΜΑ Uv (U,V).—ΑΡΙΘΜΟΣ 6.

Μέμνησο ὅτι παρὰ τῷ κοινῷ τῶν ἀνθρώπων, τὸ θέλητρον τῆς κακίας προσελκύει μᾶλλον ἢ ἡ αὐστηρὰ ὠραιότης τῆς ἀρετῆς. Ἄν τὸ μυστηριῶδες σύμβολον VI παρουσιάζεται εἰς τὸ Ὄροσκοπίόν σου, πρόσεχε εἰς τὰς ἀποφάσεις σου. Τὰ προσκόμματα φράττουσι τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας ἢ ἐπιδιώκει· αἱ ἐναντιότητες περιίπτανται περὶ σέ, ἢ δὲ βούλησις σου ἐνδοιάζει μεταξύ τῶν δύο ἀντιθέτων μερῶν. Ἡ ἀμφιταλάντευσις τῆς γνώμης, ἐν παντὶ πράγματι, εἶνε ὀλεθριωτέρα τῆς κακῆς ἐκλογῆς. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἢ ὀπίσω, ἀλλὰ μὴ δίσταζε, καὶ γίνωσκε ὅτι ἄλλοις ἐξ ἀνθέων εἶνε μᾶλλον δυσδιάρρηκτος ἢ σιδηρᾶ ἄλυσος.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ VII.—ΓΡΑΜΜΑ Ζάιν (Ζ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 7.

Μέμνησο ὅτι τὸ κράτος τοῦ κόσμου ἀνήκει εἰς τοὺς κατέχοντας τὴν κυριαρχίαν τοῦ Πνεύματος, δηλ. τὸ φῶς τὸ φωτιζὸν τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς. Συντρίβων τὰ προσκόμματα, συντρίβεις τοὺς ἐχθρούς σου, αἱ δ' εὐχαί σου θὰ πραγματωθῶσιν, ἂν προσέλθῃς πρὸς τὸ μέλλον μετὰ θάρρους ὠπλισμένου διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ δικαίου σου.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ VIII.—ΓΡΑΜΜΑ Ἡλητα (Η).—ΑΡΙΘΜΟΣ 8.

Μέμνησο ὅτι τὸ νικᾶν καὶ δεσπόζειν τῶν ὑπερβληθέντων προσκομμάτων, εἶνε μέρος τι μόνον τῆς ἀνθρωπίνης ὑποχρεώσεως. Ἄλλὰ πρὸς

συμπλήρωσιν αὐτῆς, δέον νὰ ἰσοσταθμίση τις ἀπάσας τὰς εἰς ἐνέργειαν τεθείσας δυνάμεις. Πάσης δράσεως παραγούσης μίαν ἀντίδρασιν, ἡ Βούλησις ὀφείλει νὰ προΐδῃ τὴν σύγκρουσιν τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων, ἵνα τὴν μετριάσῃ ἢ ἐξουδετερώσῃ. Πᾶν μέλλον ἀμφιταλαντεύεται μεταξὺ τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Πᾶσα διάνοια ἀγνοοῦσα τὴν διὰ τῆς ἰσορροπίας ἐδραϊώσιν τῆς ὁμοιάζει πρὸς ἥλιον εἰς ἐξάμβλωσιν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΙΧ.—ΓΡΑΜΜΑ Θῆτα (Θ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 9.

Μέμνησο ὅτι ἡ Σύνεσις εἶνε ὁ ὀπλισμὸς τοῦ Σοφοῦ. Ἡ Περισκεψὶς συντελεῖ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τῶν σκοπέλων ἢ τῶν ἀβύσσων καὶ τὴν προαίσθησιν τῆς προδοσίας. Λάμβανε αὐτὴν ὡς ὁδηγὸν εἰς ὅλας τὰς πράξεις καὶ αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας. Οὐδὲν ἀδιάφορον ἐνταῦθα· χαλίξ δυνατὸν ν' ἀναποδογυρίσῃ τὸ ἄρμα ἡγεμόνος. Μέμνησο ὅτι ἂν ὁ Λόγος ἢ ἀργυροῦς, ἢ Σιγῆ ὅμως εἶνε χρυσοῦς.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ Χ.—ΓΡΑΜΜΑ Ιορι (Ι).—ΑΡΙΘΜΟΣ 10.

Μέμνησο ὅτι ἵνα δύνηται τις, δέον νὰ θέλῃ· ἵνα δὲ θέλῃ τελεσιουργῶς, πρέπει νὰ τολμᾷ· ἵνα ἐπιτυχῶς τολμᾷ, πρέπει νὰ γινώσκῃ νὰ σιγᾷ μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς δράσεως. Πρὸς κτῆσιν τοῦ δικαιοῦματος τοῦ κατέχειν τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν Ἴσχύν, δέον νὰ θέλῃ τις ἐν ὑπομονῇ, μετ' ἀκαμάτου ἐγκαρτερήσεως. Καί, ἵνα διακρατῆσαι ἐπὶ τῶν ἀκροτήτων τῆς ζωῆς, ἂν ἤθελες ἀφιχθῆ εἰς αὐτάς, δέον νὰ μάθῃς νὰ ἐμβατεύῃς, δι' ἐνὸς βλέμματος, ἄνευ σκοτοδινίας, εἰς τὰ μεγαλειότερα βᾶθῃ.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΧΙ.—ΓΡΑΜΜΑ Κάϊτα (Κ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 20

Μέμνησο ὅτι ἵνα δύνησαι, δέον νὰ πιστεύῃς ὅτι δύνασαι. Πρόβαινε μετὰ ἐμπιστοσύνης· τὸ ἐμπόδιον εἶνε φάσμα. Ἴνα καταστῆς ἰσχυρὸς, πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃς σιγὴν εἰς τὰς ἀδυναμίας τῆς καρδίας· πρέπει νὰ σπουδάσῃς τὸ χρέος, ὅπερ εἶνε ὁ κανὼν τοῦ δικαιοῦματος καὶ νὰ ἀσκήσῃς τὴν δικαιοσύνην ὡς ἐξ ἀγάπης πρὸς αὐτήν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΧΙΙ.—ΓΡΑΜΜΑ Λουζέν (Λ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 30.

Μέμνησο ὅτι ἡ ἀφοσίωσις εἶνε νόμος θεῖος, ὃν οὐδεὶς θ' ἀποφύγῃ·

ἀλλὰ μὴ ἀνάμενέ ποτε ἢ ἀχαριστιὰν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Ἔστω λοιπὸν ἡ ψυχὴ σου ἐτοίμη πάντοτε νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν Αἰώνιον, διότι ἂν τὸ σύμβολον ΧΙΙ ἀναφανῆ ἐπὶ τοῦ Ὀροσκοπίου σου, ὁ βίαιος θάνατος θὰ στήσῃ τὰς παγίδας ἐπὶ τῆς ὕδου σου. Ἄλλ' ἂν ὁ κόσμος προσβάλλῃ τὴν ἐπίγειον ζωὴν σου, σὺ μὴ ἄφινε αὐτὴν πρὶν ἢ παραδεχθῆς μετ' ἐγκαρτερήσεως τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ θεοῦ καὶ πρὶν ἢ συγχωρήσῃς καὶ τοὺς σκληροτέρους τῶν ἐχθρῶν σου· διότι ὁ μὴ συγχωρῶν ἐδῶ κάτω θὰ καταδικασθῆ, πέραν αὐτῆς τῆς ζωῆς, εἰς αἰώνιαν ἀπομόνωσιν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΧΙΙΙ.—ΓΡΑΜΜΑ Ματαλόθ (Μ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 40

Μέμνησο ὅτι τὰ ἐπίγεια ἐπ' ὀλίγον διαρκοῦσι, καὶ ὅτι αἱ ἀνώταται τῶν ἡγεμονιῶν δρεπανίζονται ὡς τὰ χόρτα τῶν ἀγρῶν. Ἡ διάλυσις τῶν ὄρατῶν ὀργάνων σου θὰ γίνῃ θᾶπτον ἢ ὡς τὸ ἀναμένεις· ἀλλὰ μὴ φοβοῦ ταύτην, διότι ὁ θάνατος δὲν εἶνε ἢ ἡ ἀναγέννησις εἰς ἄλλην ζωὴν. Τὸ σύμπαν ἐπαναρροφᾷ ἀπαύστως πᾶν ὅ,τι, ἐκ τοῦ κόλπου του ἐξελθόν, δὲν ἐπνευματοποιήθη. Ἄλλ' ἢ ἀπὸ τῶν ὑλικῶν ἐνστίκτων ἀπελευθέρωσις, δι' ἐλευθέρως καὶ ἐκουσίας προσχωρήσεως τῆς ψυχῆς μας πρὸς τοὺς νόμους τῆς παγκοσμίου κινήσεως, συνίστησιν ἐν ἡμῖν τὴν πλάσιν δευτέρου ἀνθρώπου, τοῦ οὐρανοῦ ἀνθρώπου, καὶ κατάρχεται τὴν ἀθανάσιαν μας.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΧΙV. — ΓΡΑΜΜΑ Νάϊν (Ν). — ΑΡΙΘΜΟΣ 50.

Γιὰ τῆς Γῆς, δοκίμασον τὰς δυνάμεις σου, ὄχι ἵνα ὀπισθοχωρήσῃς ἐναντι τῶν ἔργων σου, ἀλλ' ἵνα καταστρέψῃς τὰ προσκόμματα, ὅπως τὸ ὕδωρ πίπτον στάγδην φθίρει τὴν σκληροτέραν τῶν πετρῶν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΧV. — ΓΡΑΜΜΑ Εἰρῶν (Ε). — ΑΡΙΘΜΟΣ 60.

Γιὰ τῆς Δῆς, ὅστισδήποτε κἂν ᾖς, ἰδὲ τὰς γηραιάς δρῦς τὰς περιφρονούσας τὸν κεραυνόν, καὶ ἄς ὁ κεραυνὸς κατεσύντριψεν ἀφοῦ τὰς ἐσεβάσθη ἐπὶ πλέον τοῦ αἰῶνος. Μὴ ἐμπιστεύου εἰς τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἰσχύν σου, ἂν ὁ Θεὸς δὲν σοὶ ἐπέτρεψε νὰ κατὰσχῃς τὴν κλεῖδα τῶν μυστηριωδῶν συμβόλων, τὸν δεσμευόντων τὴν Εἰμαρμένην·

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XVI.—ΓΡΑΜΜΑ Όλελάθ (Ο).—ΑΡΙΘΜΟΣ 70.

Μέμνησο ὅτι πᾶσα ἀτυχὴς δοκιμασία, ἀποδεχθεῖσα δι' ἐγκαρτε-
ρήσεως εἰς τὴν ὑπερτάτην Βούλησιν τοῦ Παντοδυναμοῦ, εἶνε πρόοδος
συντελεσθεῖσα, δι' ἣν ἔξεις τὴν αἰώνιον ἀνταμιβήν. Τὸ πάσχειν, εἶνε
ἐργάζεσθαι πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς Ὑλης, εἶνε περιβάλλεσθαι τὴν
ἀθανασίαν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XVII.—ΓΡΑΜΜΑ Πιλῶν (Π).—ΑΡΙΘΜΟΣ 80.

Μέμνησο ὅτι ἡ Ἐλπίς εἶνε ἀδελφὴ τῆς Πίστεως. Ἀπεκδύσου τὰ
πάθη καὶ τὰς πλάνας, ἵνα σπουδάσης τὰ μυστήρια τῆς ἀληθοῦς Σο-
φίας, καὶ ἡ κλεις αὐτῶν δοθήσεται σοι. Τότε ἀκτις τοῦ θείου Φωτός
θὰ ἐκλάμψη ἀπὸ τοῦ ἀποκρύφου Ἀδύτου ἵνα διαλύσῃ τὰ σκότη τοῦ
μέλλοντός σου καὶ σοὶ δείξῃ τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας. Ὅ,τι κἂν συμ-
βῇ σοι, μὴ σὺντριβε τὰ ἄνθη τῆς Ἐλπίδος, καὶ θὰ δρέψῃς τοὺς καρ-
ποὺς τῆς Πίστεως.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XVIII.—ΓΡΑΜΜΑ Τσαδὶ (ΤΣ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 90.

Μέμνησο ὅτι ὁ περιφρονῶν τὸ ἄγνωστον σπεύδει εἰς τὴν ἀπώλειαν.
Τὰ ἐχθρικῶς διακείμενα πνεύματα, ἐξεικονιζόμενα διὰ τοῦ λύκου,
τὸν περικυκλοῦσι δι' ἐνεδρῶν· τὰ δὲ δουλοπρεπῆ, τὰ διὰ τοῦ κυνός
εἰκονιζόμενα, τῷ ἀποκρύπτουσι τὰς προδοσίας των διὰ χαμαιζήλου
κολακείας· καὶ τὰ νωθρὰ πνεύματα, τὰ ὑπὸ ἔρποντος καρκίνου εἰκονι-
ζόμενα, θὰ διέλθουν ἄνευ συγκινήσεως παρὰ τὴν πτώσιν του. Παρα-
τήρει, ἄκουε, καὶ γίνωσκε νὰ σιγᾷς.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XIX.—ΓΡΑΜΜΑ Ρασίθ (Ρ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 100.

Μέμνησο ὅτι πᾶσα εὐτυχία εἶνε ἄστατος, καὶ ἡ φαινομένη μᾶλλον
ἐδραία. Ἡ ἀνύψωσις τῆς ψυχῆς εἶνε ὁ καρπὸς ὃν δεόν νὰ ἐξαγάγῃ
αὕτη ἐκ τῶν ἀλληλοδιαδόχων δοκιμασιῶν της. Ἐλπίζε ἐν τῇ ὁδῶν
ἀλλὰ δυσπίστει ἐν τῇ εὐθυμερίᾳ. Μὴ κοιμοῦ μήτε ἐν τῇ ὀνηρίᾳ μή-
τε ἐν τῇ λήθῃ. Κατὰ τὴν στιγμήν, ἣν ἀγνοεῖς, πιθανόν νὰ στραφῇ
ὁ τροχὸς τῆς Τύχης· θὰ ἀνυψωθῆς τότε ἢ θὰ καταρριφθῆς παρὰ τῆς
Σφιγγός.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XX.—ΓΡΑΜΜΑ Σίχεν (Σ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 200.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XXI.—ΓΡΑΜΜΑ Quitolath (Q).—
ΑΡΙΘΜΟΣ 300.

Μέμνησο ὅτι τὸ φῶς τῶν Μυστηρίων εἶνε ρευστὸν τρομερὸν, ὅπερ ἡ
Φύσις παρέχει πρὸς χρῆσιν τῆς Βουλῆσεως. Φωτίζει τοὺς γινώσκοντας
νὰ τὸ διευθύνωσι· κατακεραυνοβολεῖ δὲ τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν ἰσχύν
του ἢ τοὺς καταχρωμένους αὐτό.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ XXII.—ΓΡΑΜΜΑ Τῶτ (Τ).—ΑΡΙΘΜΟΣ 400.

Αὐτὸ τὸ ὑπέρτατον σύμβολον τῆς Μαγείας εἰκονίζεται διὰ στεφά-
νου ἐκ ρόδων χρυσῶν, περικλείοντος ἀστέρα καὶ τεθειμένου εἰς κύ-
κλον περίξ τοῦ ὁποίου κατατάσσονται ἐν ἴσῃ ἀποστάσει τέσσαρες κε-
φαλαί· ἀνθρώπου, ταύρου, λέοντος καὶ ἀετοῦ. Εἶνε τὸ σῆμα ὅπερ
φέρει ὁ Μάγος ὁ ἀνελθὼν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς μύσεως.....
Μέμνησο, υἱὲ τῆς Γῆς, ὅτι τὸ κράτος τοῦ Κόσμου ἀνήκει εἰς τὸ κράτος
τοῦ Φωτός, καὶ ὅτι τὸ κράτος τοῦ Φωτός εἶνε ὁ θρόνος ὃν ὁ Θεὸς
προώρισε διὰ τὴν ἁγιασθεῖσαν Βούλησιν. Ἡ Εὐτυχία εἶνε, διὰ τὸν
Μάγον, ὁ καρπὸς τῆς γνώσεως τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ· ἀλλ' ὁ
Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει τὸ δρέπειν αὐτὸν τὸν ἄφθαρτον καρπὸν ἢ εἰς τὸν
ἄνθρωπον τὸν δεσπόζοντα ἑαυτοῦ καὶ δυνάμενον οὕτω νὰ προσπε-
λάσῃ πρὸς αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸν ὀρέγηται.

Ἄς ἀνακεφαλαιώσωμεν ἤδη αὐτὰ τὰ 22 Μυστήρια ἐν 22 τίτλοις
ἐκφράζουσι τὰ σύμβολα.

Τὸ 1^{ον} ὀνομάζεται ὁ Μάγος, εἰκονίζει δὲ συμβολικῶς τὴν Βούλησιν.

Τὸ 2^{ον} ἡ Θύρα τοῦ ἀποκρύφου Ἀδύτου, εἰκονίζει δὲ τὴν Ἐπι-
στήμην ἣτις ὀφείλει νὰ διευθύνῃ τὴν θέλησιν.

Τὸ 3^{ον} ἡ Οὐρανία Ἴσις, εἰκονίζει δὲ τὴν Δρακῖν ἣτις ὀφείλει νὰ
ἐκδηλοῖ τὴν βούλησιν συνηνωμένην πρὸς τὴν ἐπιστήμην.

Τὸ 4^{ον} ὁ κυβικὸς Λίθος, εἰκονίζει δὲ τὴν Πραγμασίαν τῶν ἀν-
θρωπίνων πράξεων, τὸ τετελεσμένον ἔργον.

Τὸ 5^{ον} ὁ Κύριος τῶν Μυστηρίων, συμβολίζει δὲ τὴν Ἐμπνευσίαν
ἣν ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει παρὰ τῶν ἀποκρύφων Δυνάμεων.

Τὸ 6^{ον} καλεῖται αἱ Δύο Ὀδοί, εἰκονίζει δὲ τὴν Δοκιμασίαν, εἰς
ἣν ὑπόκειται πᾶσα βούλησις ἐνώπιον τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ.

Τὸ 7^{ον} τὸ Ἄρμα τοῦ Ὀσίριδος, εἰκονίζει δὲ τὴν Νίκην, δηλ. τὴν

ἐκλογὴν τοῦ Καλοῦ, ὅπερ εἶνε ὁ καρπὸς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου.

Τὸ 8^{ον} *Θέμις*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Ἰσορροπίαν*, ἐξ ἀναλογίας πρὸς τὴν πλάστιγγα ἧτις εἶνε τὸ σύμβολον τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ 9^{ον} καλεῖται ὁ κεκαλυμμένος *Λύχνος*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Σύνεσιν*, ἧτις συγκρατεῖ τὴν ἰσορροπίαν.

Τὸ 10^{ον} ἢ *Σφίγξ*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Μοῖραν*, εὐδαίμονα ἢ κακοδαίμονα, ἧτις συνοδεύει πᾶσαν ζωὴν.

Τὸ 11^{ον} ὁ θαυμασμένος *Λέων*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Ἰσχύν*, ἣν πᾶς τις κέκληται νὰ κατακτήσῃ διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων του.

Τὸ 12^{ον} καλεῖται ἡ *Θυσία*, εἰκονίζει δὲ τὸν βίαιον θάνατον.

Τὸ 13^{ον} ἢ *Ἀρπη*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Μεταμόρφωσιν* τοῦ ἀνθρώπου, δηλ. τὴν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν μετάβασιν διὰ τοῦ φυσικοῦ θανάτου.

Τὸ 14^{ον} τὸ ἠλιακὸν *Δαιμόνιον*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Ἐτοιμότητα* (τὴν δυνάμιν πρὸς τὸ ἐφευρίσκειν ἀμέσως τὸν κατάλληλον τρόπον τῆς δράσεως) τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς βουλήσεως, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς δράσεως συνδυασμένων.

Τὸ 15^{ον} καλεῖται *Τυφῶν*, εἰκονίζει δὲ τὸ *Πεπρωμένον*, τὸ πατάσσον ἀπροσδοκῆτως.

Τὸ 16^{ον} ὁ κεραυνόπληκτος *Πύργος*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Καταστροφὴν* ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις τῆς ιδέας ταύτης.

Τὸ 17^{ον} ὁ *Ἀστὴρ* τῶν *Μάγων*, εἰκονίζει δὲ τὴν *Ἐλπίδα*, ἧτις ἔχει πρὸς τὴν σωτηρίαν διὰ τῆς πίστεως.

Τὸ 18^{ον} τὸ *Σκιδῶφωσ*, συμβολίζει δὲ τὰς *Ἀποπλανήσεις*, αἵτινες μᾶς γνωρίζουσι τὴν ἀδυναμίαν μας.

Τὸ 19^{ον} τὸ ἀκαυγάζον *Φῶσ*, εἰκονίζει δὲ τὴν ἐπίγειον *Εὐδαιμονίαν*.

Τὸ 20^{ον} ἢ *Ἀφύπνωσις* τῶν τεθνεώτων, εἰκονίζει δὲ τὴν *Ἀνανέωσιν*, τὴν μεταβάλλουσαν τὸ Κακὸν εἰς Ἀγαθόν, ἐν τῇ σειρᾷ τῶν δοκιμασιῶν τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς πᾶν στάδιον.

Τὸ 21^{ον} ὁ *Κροκόδειλος*, εἰκονίζει δὲ τὸν *Ἐξίλασμον* τῶν πλανῶν ἢ τῶν ἐκουσίων σφαλμάτων.

Τὸ 22^{ον} καλεῖται ὁ *Στέφανος* τῶν *Μάγων*, εἰκονίζει δὲ συμβολικῶς τὴν *Ἀνταμοιβήν*, τὴν εἰς πάντα ἀνθρώπον ἀπονεμομένην ἐπὶ

τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἐν τῇ γῆ ἀποστολῆς του καὶ τῷ ἐπ' αὐτῆς ἀπαυγάσματι σημείων τινῶν τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ.

Συνθέοντες ἤδη τὰς σημασίας τῶν 22 τούτων συμβόλων δυνάμεθα νὰ ἀποτελέσωμεν τὴν σύνθεσιν τῆς Μαγείας διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων :

Ἡ ἀνθρωπίνη *Βούλησις* (1) διαφωτιζομένη παρὰ τῆς *Γνώσεως* (2) καὶ ἐκδηλουμένη διὰ τῆς *Δράσεως* (3), δημιουργεῖ τὴν *Πραγματώσιν* (4) ἰσχύος τινὸς ἢ χράται καὶ καταχρᾶται, κατὰ τὴν καλὴν ἢ κακὴν *Ἐμπνευσιν* (5), ἐν τῷ κύκλῳ τῷ διαγεγραμμένῳ παρὰ τῶν νόμων τῆς παγκοσμίου τάξεως. — Ἀφοῦ ὑπερικήσῃ τὴν *Δοκιμασίαν* (6), τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῇ ὑπὸ τῆς θείας *Σοφίας*, κτᾶται διὰ τῆς *Νίκης* του (7) τὸ ἔργον ὅπερ ἐδημιούργησε, καὶ, ἀποκαθιστῶσα τὴν *Ἰσορροπίαν* της (8) ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς *Συνέσεως* (9), δεσπόζει τῶν ταλαντώσεων τῆς *Μοίρας* (10). — Ἡ *Δύναμις* (11) τοῦ ἀνθρώπου, ἐξαγιασθεῖσα διὰ τῆς *Θυσίας* (12), ἧτις εἶνε ἡ ἐκουσία αὐτοῦ προσφορὰ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τῆς ἀφοσιώσεως ἢ τοῦ ἐξαγνισμού, θριαμβεῖ τοῦ Θανάτου ἢ δὲ θεία *Μεταμόρφωσις* του (13) ἀνυψῶσα αὐτὸν, μετὰ θάνατον, εἰς τὰ γαλήνια πεδία τῆς ἀενάου προόδου, ἀντιτάττει τὴν πραγματικότητα ἀθανάτου τινὸς *Ἐτοιμότητος* (14) τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ αἰώνιον ψεῦδος τῆς *Εἰμαρμένης* (15). — Ὁ ροῦς τοῦ Χρόνου ἀναμετρεῖται διὰ τῶν καταστροφῶν ἀλλὰ, πέραν ἐκάστης *Καταστροφῆς* (16), βλέπει τις ἀναφαινομένην τὴν αὐγὴν τῆς *Ἐλπίδος* (17) ἢ τὸ σκιδῶφωσ τῶν *Παραπλανήσεων* (18). Ὁ ἀνθρωπος ἐποφθαλμιᾷ ἀπαύστως πρὸς ὅ,τι τῷ διαφεύγει, ὁ δὲ ἥλιος τῆς *Ἐὐτυχίας* (19) δὲν ἀνατέλλει δι' αὐτὸν ἢ ὀπισθεν τοῦ τάφου, μετὰ τὴν *Ἀνανέωσιν* (20) τοῦ ὄντος αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου, τοῦ διανοίγοντος αὐτῷ ἀνωτέραν τινὰ σφαῖραν βουλήσεως, νοσημοσύνης, δράσεως. — Πᾶσα βούλησις ἀφαινομένη νὰ διευθύνηται ὑπὸ τῶν ἐνστικτῶν τοῦ σώματος εἶνε ἀπάρνησις τις τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀφιερῶται εἰς τὸν *Ἐξίλασμον* (21) τῆς πλάνης ἢ τοῦ σφάλματος. — Πᾶσα, ἀπεναντίας, βούλησις ἐνουμένη πρὸς τὸν Θεὸν πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς Ἀληθείας καὶ ἄσκησιν τῆς Δικαιοσύνης, μετέχει, ἀπ' αὐτῆς τῆς ζωῆς, τῆς θείας ἰσχύος ἐπὶ τῶν ὄντων καὶ τῶν πραγμάτων, *Ἀνταμοιβῆς* (22) αἰωνίου τῶν ἀπληθευρωμένων Πνευμάτων.

*
* *

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὁ Παστοφόρος ὠδήγησε τὸν δόκιμον

εἰς τὸ βάθος τῆς στοᾶς τῶν Μυστηρίων, καὶ τῷ ἀνοίγει θύραν τινὰ ἄγουσαν πρὸς νέον θόλον, στενὸν καὶ μακρὸν, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου φαίνεται κάμιнос φλέγουσα.

Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς τρομερᾶς θέας, ὁ δόκιμος τρέμει. «Ποῖ πορεύομαι; . . . διερωτᾷ ἑαυτὸν χαμηλῇ τῇ φωνῇ· εἶνε κίνδυνος ἀδιέξοδος, . . . εἶνε ὁ θάνατος! . . .»

«—Υἱὲ τῆς Γῆς, ἐπαναλαμβάνει ὁ Παστοφόρος, οἱ κίνδυνοι καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν ἐφοβίζουσι ἢ τὰς ἐξαμβλωματικὰς φύσεις. Ἄν ἦς φαῦλος, ἄνανδρος, πρὸς τί ἤλθες ἐνταῦθα; . . . Ἴδὲ ἐμέ, διέβην ἄλλοτε αὐτὴν τὴν φλόγα ὡς πεδίον ἐκ ρόδων».

Ἐνθαρρυνθεὶς ὑπὸ τοῦ καλοκάγαθου μειδιάματος τοῦ Μάγου, ὁ δόκιμος ἀναθαρρεῖ καὶ προβαίνει, ἐνῶ ἡ παστὰς τῶν Μυστηρίων ἐπανακλείεται ὀπισθὲν του. Ἡ σκέψις ἡ παρακολουθοῦσα πᾶσαν συγκίνησιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῷ λέγει ὅτι εἰς μάτην ἤκουσε πρὸ ὀλίγου τὴν διδασκαλίαν ἀφοῦ πρόκειται ν' ἀποθάνῃ. Ἄγνοεὶ πῶς θὰ περατωθῇ ἡ νέα αὕτη δοκιμασία· ἀλλὰ μήπως εἶχε προῖδη πῶς θ' ἀπηλλάσσετο τῶν πρώτων; . . . Ἐφ' ὅσον πλησιάζει πρὸς τὸ διάφραγμα τῆς πυρᾶς, ἡ ἐμπιστοσύνη του αὐξάνει, ὁ κίνδυνος φαίνεται μειούμενος. Ὁ κλίβανος καθίσταται ὀπτική τις ἀπάτη, ἐνεργηθεῖσα ἐξ ἐλαφρῶν τινων περιελίξεων ρυτινωδῶν ξύλων, τεθειμένων διαστοιχηθὸν ἐπὶ κιγκλίδων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων σχηματίζεται δίοδος ἣν σπεύδει νὰ διέλθῃ ἀφόβως. Ὁρμᾷ, νομίζει τὴν δοκιμασίαν περατωθεῖσαν· ἀλλ' αἴφνης, τὸ ἀπρόοπτον τὸν καταλαμβάνει. Ἡ θολωτὴ δίοδος καταλήγει ἀποτόμως πρὸς ὕδωρ στάσιμον, οὐτινος ἡ εὐρεῖα ἐπιφάνεια καλύπτει ἄγνωστον βάθος. Ὁπισθὲν του, καταρρέουσι ἐκ τοῦ ἡμιανειχθέντος θόλου ρεύματα ἐλαίου ἀσφαλτώδους, σχηματίζοντος λάβαν πεπυρακτωμένην: ὁ κλίβανος ἐγένετο πραγματικότης.

Εὐρεθεὶς οὕτω μεταξύ αὐτοῦ τοῦ ἐκ φλογὸς παραπετάσματος, καὶ τοῦ ὑποκρύπτοντος ἴσως παγίδα τινὰ ὕδατος ὁ δόκιμος προτιμᾷ εἰκῆ νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ σκοταίου ὕδατος. Οἱ πόδες του βαίνουσι ἐπὶ ὀλισθηρᾶς κατωφερείας· βυθίζεται. Ἄνὰ πᾶν βῆμα, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος φαίνεται ὑψομένη, . . . φθάνει εἰς τὸ στῆθός του, . . . ὑψοῦται ἀκόμη, . . . φθάνει εἰς τοὺς ὤμους του: ἐν βῆμα περιπλέον καὶ θὰ κατακλυσθῇ! . . . Ἄλλ' ἡ λάμψις τοῦ κλιβάνου δεικνύει ὅτι ἀφίκετο ἤδη εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῆς λίμνης. Προσωτέρω, ἡ κατωφέρεια ἰσοπεδοῦται, ἀνυψοῦται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ

ὑποστηρίζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἀπέναντι ὄχθην τὴν κλίμακα ἐνὸς πτερυγίου περικυκλωμένου ἐκ τῶν τριῶν μερῶν ὑπὸ τινος ὑψηλῆς ἀψίδος. Ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ βάθους ἐξέχει θύρα ὀρειχάλκινος, ἣν φαίνεται διαιροῦσα εἰς δύο δικλίδας λεπτὸς τις κίων, εἰκονίζων στόμα λέοντος κρατοῦντος κρίκον τινά.

Ἡ θύρα αὕτη εἶνε κεκλεισμένη. Ὁ δόκιμος, ὑδροσταγῆς καὶ ριγῶν ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἀνέρχεται κοπιωδῶς τὴν κλίμακα. Φθὰς πρὸ τοῦ πτερυγίου ἐκπλήσσειται ἐπὶ τῷ ὅτι ὁδεύει ἐπὶ μετάλλου ἠχοῦντος. Σταματᾷ παρὰ τὴν θύραν ἵνα συνέλθῃ. Πέραν τῶν ὑδάτων ἄτινα διέβη, ἡ ἀντανάκλασις τοῦ κλιβάνου ὠχρηᾷ, εἶτα ἐξαφανίζεται: ἡ πυρκαϊὰ σβέννυται. Τὸ σκότος βασιλεύει ἐκ νέου, ἡ σιγὴ προξενεὶ τρόμον· οὐδεὶς φαίνεται: πῶς νὰ προχωρήσῃ; . . . πῶς νὰ ἐπιστρέψῃ;

Ἄλλ' ἰδοῦ ἀκούεται μυστηριώδης τις φωνή: «Τὸ μὴ προβαίνειν εἶνε ἀπώλεια. Ὁπισθεν, εἶνε ὁ θάνατος· ἔμπροσθεν δὲ ἡ σωτηρία!..»

Φαντάζεται τις τὴν ἀγωνίαν τοῦ δοκίμου. Βιαζόμενος ὑπὸ τῆς φρίκης, ψηλαφεῖ, τρέμων ἐν τῇ σκοτίᾳ, τὰ ἀνάγλυφα τῆς θύρας ἵνα ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸν τοῦ ἀνοίγματος αὐτῆς. Μῆτοι ὁ κρίκος, ὃν εἶχεν ἴδει πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ στόματι τοῦ λέοντος καὶ οὐτινος τὸ κατώτατον μέρος εἰκονίζει κεφαλὴν ὄφως οὐροβόρου, εἶνε εἶδος τι ῥόπτρου; Ἄμα ὅμως ὡς ἐκράτησεν αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν, τὸ μεταλλικὸν δάπεδον ἐκφεύγει ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ δοκίμου, διαμείναντος οὕτω ἀνηρημένου ὑπὲρ τὸ ἀχανές κενόν.

Ἡ δοκιμασία αὕτη ἦτο, κατὰ τὸ φαινόμενον, λίαν ἐπικίνδυνος, διότι πιθανὸν νὰ ἐξέφευγε τῶν χειρῶν τοῦ δοκίμου ὁ κρίκος· ἀλλ' οἱ Μάγοι προεῖδον τὴν περίπτωσιν ταύτην. Τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατήρχετο τὸ μεταλλικὸν δάπεδον διηρεῖτο εἰς πολλὰ διαφράγματα ἐξ ὀθονῶν τεταμένων ὀριζοντίως, ὥς τὸ βάρος τοῦ σώματος θὰ διέσχίζε τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης· ἡ προφύλαξις αὕτη θὰ ἤμβλυε τὴν πτώσιν. Ἐκτὸς τούτου πολλοὶ Παστοφόροι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ διακρατήσωσι τὸν δόκιμον εἰς τὰς ἀγκάλας των. Ἄν δὲν συνέβαινε πτώσις, τὸ κινητὸν δάπεδον ἐπανήρχετο εἰς τὴν προτέραν θέσιν διὰ τινος μηχανισμοῦ· ὅτε δὲ ὁ δόκιμος ἐστηρίζετο ἐκ νέου ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μεταλλίνου δαπέδου, τότε ἡ ὀρειχάλκινος θύρα ἠνοίγετο. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν δώδεκα Νεωκώρων ἐπέδενεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς του, εἶτα τὸν ὠδήγει εἰς τὰς τελευταίας αἰθούσας. Αἱ αἰθούσαι αὗται

κλείονται κατά διαστήματα διὰ κεκρυμμένων θυρῶν, ἅς οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ναοῦ εἰς οὐδένα ἀνοίγουσιν ἢ ἐπὶ συνθήματι.

Τὸ συνέδριον τῶν Μάγων ἀνέμενε τὸν μέλλοντα μύστην εἰς κρύπτην τινά, ὑπωρυγμένην ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυραμίδος.

Ἐπὶ τῶν στιλβόντων τοίχων τῆς κρύπτῃς ταύτης συμβολικὰ ἰχνογραφήματα ἀπεικονίζον τὰ 48 Δαιμόνια τοῦ ἔτους, τὰ 7 Δαιμόνια τῶν πλανητῶν, τὰ 360 Δαιμόνια τῶν ἡμερῶν. Ἦτο βίβλος εἰκονογραφημένη ἥς αἱ εἰκόνες, διαχωριζόμεναι διὰ χρυσῶν ἐλασμάτων, περιελάμβανον ἀπάσας τὰς παραδόσεις ἅς ἡ Μαγεία παρέλαβε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ-Θώθ, τὸν μέγαν ἀποκαλυπτικόν. Ἄπαντα ἡ ἱερατικὴ ἐπιστήμη ἦτο γεγραμμένη κάτωθεν ἐκάστου πίνακος· ἀλλ' ἡ γραφὴ αὕτη δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀναγινώσκῃται εἰμὴ παρὰ τῶν μυστῶν εἰς οὓς ὁ Ἱεροφάντης ἐνεπιστεύετο τὴν κλεῖδα μυστηριώδους τινὸς ἀλφαβήτου οὗτινος τὸ ἀπόρρητον ἠναγκάζοντο νὰ διατηρήσωσι διὰ τρομεροῦ ὄρκου. Ὁ αὐτὸς ὄρκος συνέδεεν ἄλλως τε ὅλους τοὺς προσηλύτους, ἀπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ (τίτλου τοῦ πρώτου βαθμοῦ), μέχρι τοῦ Ῥοδοσταυροῦ (ἐνάτου βαθμοῦ), ὅστις ἐλάμβανε τὴν σφραγίδα τῆς ὑπερτάτης μυσταγωγίας.

Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς κρύπτῃς ἴσταντο τέσσαρα ἰσοῦψῃ ὀρειχάλκινα ἀγάλματα ἐπὶ κίωνων τριγωνικῶν. Τὸ πρῶτον παρίστα ἄνθρωπον, τὸ δεύτερον ταῦρον, τὸ τρίτον λέοντα, τὸ τελευταῖον ἀετόν, συμβολικὰς ὑποδιαίρεσεις τῆς Σφιγγός, περὶ ἧς ὠμιλήσαμεν. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκάστης μορφῆς δοχεῖόν τι, ἐν σχήματι στεφάνου, περιεῖχεν ἐστίαν τινὰ φωτός. Ἐπτὰ τρίκλωνοι λυχνίαι, ἀνηρτημέναι ἐκ τοῦ θόλου μετὰ κοσμημάτων χρυσῶν, συνεπλήρουν τὸν φωτισμόν.

Ὁ Ἱεροφάντης, περιβεβλημένος πορφύραν, ἐπὶ τοῦ μετώπου φέρων χρυσοῦν στέφανον κεκοσμημένον δι' ἐπτὰ ἀστέρων, ἐκάθητο ἐπὶ ἀργυροῦ θρόνου, ἰδρυμένου ἐπὶ ὀκρίθαντος καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς συνελεύσεως· οἱ λοιποὶ Μάγοι, ἐν λευκοῖς στιχαρίοις, μετὰ χρυσοῦ στεφάνου ἄνευ κοσμημάτων, ἐτοποθετοῦντο ἐν τριπλῷ ἡμικυκλίῳ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἐπὶ χαμηλοτέρων ἐδρῶν.

Ὅπισθεν τοῦ ἱεροφαντικοῦ θρόνου, ὑπὸ πορφυροῦν ὑπόστυλον θόλον, ἐφαίνετο τὸ κολοσσαῖον ἄγαλμα τῆς Ἰσιδος, προσωποποιίας τῆς Φύσεως, συγκείμενον ἐκ μίγματος μολύβδου (μετάλλου καθιερωμένου εἰς τὸ Ῥεμφά, δαιμόνιον τοῦ πλανήτου Κρόνου), κασσιτέρου (καθιερωμένου εἰς τὸν Πι-Ζέους, δαιμόνιον τοῦ Διός), σιδήρου (ἀφιερωμένου

τῆς θείας Σοφίας. Ἄν δέ ποτε παραβῶ τὸν ὄρκον μου, καθίσταμαι καταδικαστός νὰ μὲ σφαγιάσωσι, νὰ μ' ἀποσπάσωσι τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν καρδίαν, νὰ ἐνταφιασθῶ ἐντὸς τῆς ἄμμου τῆς θαλάσσης ἵνα τὰ κύματα μὲ καλύψωσι δι' αἰωνίας λήθης.

«—Εἴμεθα μάρτυρες τοῦ λόγου σου, ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἱεροφάντης, καὶ ἂν ποτε ἤθελες καταστῆ ἐπίορκος, ἀόρατος ἐκδίκησις θὰ παρακολουθῇ τὰ βήματά σου· θὰ σὲ συλλάβῃ ἐν παντὶ τόπῳ, εἰς πᾶν μέρος, ἔστω καὶ εἰς τὸν ὑψηλότατον τῶν θρόνων, ἵνα σὲ ὑποβάλλῃ εἰς τὸ παραδεδεγμένον σοι πεπρωμένον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης συγκαταριθμεῖσαι μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Σοφίας, καὶ θὰ φέρῃς, μετὰ τῶν ἡμῶν, τὸν τίτλον τοῦ ζηλωτοῦ, μέχρι οὗ, διὰ τινος μεγάλης πράξεως ὑπακοῆς ἢ αὐταπαρνήσεως, ἀξιώθῃς νὰ ἀνέλθῃς εἰς ἀνώτερον βαθμόν. . . .»

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν λόγων τούτων, δύο Νεωκόροι, φέροντες ἕκαστος ἀνὰ ἓν ποτήριον, τοποθετοῦνται ἀθορύβως ἐκατέρωθεν τοῦ βωμοῦ· τρίτος τις τίθεται ὀπισθεν τοῦ δοκίμου, ἵνα λύσῃ μετ' ὀλίγον τὸν ἐπίδεσμον, ὀλίγον δ' ὀπισθέτερον τέσσαρες Μελανοφόροι ἐκτυλίσσουσι μεγάλην τινὰ μέλαιναν ὀθόνην.

«Οἱ Μάγοι ἅπαντες, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἱεροφάντης, ὀφείλουσί μοι ὑποταγὴν ἀπόλυτον. Ὁρκίσθητί μοι λοιπὸν καὶ σὺ ὁμοίαν ὑποταγὴν! . . .»
Ὁ δοκίμος ὀρκίζεται καὶ πάλιν.

«Πρόσεξε καλά! . . . ἀναφωνεῖ ὁ Ἱεροφάντης. Ἄν δὲν ὠρκίσθῃς ἢ διὰ τῶν χειλέων, ἀναγινώσκῃς ἐν ταῖς καρδίαις, τὸ δὲ ψεῦδος, μετὰ τῶν ἡμῶν, τιμωρεῖται διὰ θανάτου! . . .»

Τρομερὸς τότε θυελλώδης πάταγος, προξενούμενος παρὰ τινος ἀοράτου μηχανισμοῦ, βρέμει εἰς τὰ βάθη τῆς Πυραμίδος· ἐκρήξεις νάφθας φλεγούσης μιμοῦνται τὰς λάμπεις τοῦ κεραυνοῦ· αἱ ἐπτὰ λυχνίαι τοῦ θόλου σβέννυνται αἴφνης· ἡ κρύπτη φωτίζεται μόνον ἐκ τῶν ὠρῶν πυρῶν τῶν ἐπὶ τῶν μορφῶν τῶν σφιγγῶν τρεμόντων.

Κατὰ τὴν τεχνητὴν ταύτην θυελλαν, ὁ ἐπίδεσμος τοῦ δοκίμου ἀποσπώμενος παρὰ τοῦ τρίτου Νεωκόρου, πίπτει κατὰ γῆς. Τὸ βλέμμα του παρατηρεῖ ἐν φανταστικῇ λάμπει ὅλους τοὺς Μάγους ἐπὶ ποδὸς καὶ διευθύνοντας ρομφαίας κατὰ τοῦ στήθους του: θέαμα μεγαγαλοπρεπές, ἀλλὰ τρομακτικόν.

Ἀἱ ρομφαῖαι αὗται, ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἱεροφάντης εἶνε συμβολικαὶ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης· ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη εἶνε

ένιοτε βραδεία, σφαλερά, ὃ δὲ παρ' αὐτῆς ἐμπνεόμενος φόβος οὐδὲν ἀναγκαιτίζει τὰς θρασείας καρδίας Ἡμεῖς θέλομεν ἵνα καὶ ὁ Οὐρανὸς μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν νέων μυστῶν. Μοὶ ὠρκίσθησθε ἀπόλυτον ὑπακοήν: ὀφείλεις ν' ἀποδείξετε τὴν εἰλικρίνειάν σου, ἀποδεχόμενος δοκιμασίαν τινὰ ἐξ ἧς μόνον ὁ Παντοδύναμος δύναται νὰ σὲ προφυλάξῃ, . . . ἂν σε κρίνῃ ἄξιον νὰ ζήσης.

Οἱ Μάγοι τότε καταβιβάζουσι τὰς ρομφαίας, οἱ δὲ Νεωκόροι φέροντες τὰ δύο ποτήρια πλησιάζουσι πρὸς τὸν ὑποψήφιον.

Ἄ' Ἰδὲ αὐτὰ τὰ ποτήρια, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἱεροράντης: τὸ ποτὸν τοῦ ἐνὸς εἶνε ἀκίνδυνον, ἐνῶ τὸ τοῦ ἐτέρου εἶνε δηλητηριῶδες. Σὲ διατάσσω νὰ λάβῃς τὸ ἐν εἰκῇ καὶ νὰ τὸ κενώσῃς διὰ μιᾶς! . . . »

Ἄν ὁ ὑποψήφιος, κατάπληκτος ἐκ τοῦ πράγματος, ἀποπονηθῇ νὰ ὑπακούσῃ, νέος βόμβος βροντῆς ἀναγγέλλει ὅτι ἡ μυσταγωγία διεκόπη. Οἱ τέσσαρες Μελανοφόροι ρίπτουσι ἐπ' αὐτοῦ τὴν μεγάλην μέλαιναν ὀθόνην, τὸν καταρρίπτουσι κατὰ γῆς, τὸν κυλίουσιν εἰς τὰς πτυχὰς αὐτῆς καὶ τὸν ἀπάγουσιν.

Ὁ φοβηθεὶς νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὴν ὠρκισθεῖσαν ὑπόσχεσιν διὰ διπλοῦ ὄρκου ἐξευτελίζει ἐς αἰεὶ ἑαυτόν. Θὰ τῷ ἐπιτραπῇ λοιπὸν νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τῶν συμπολιτῶν του καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ: «Ἡθέλησα νὰ μνηθῶ εἰς τὰ μυστήρια αὐτῶν τῶν διασῆμων Μάγων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὑποκλίνεται ἅπαντα ἡ Αἴγυπτος, ὡς ἐνώπιον ἡμιθέων, ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε κακοῦργοι ἢ τρελλοί, καθότι οὐδεὶς συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἂν δὲν διαφύγῃ τυχαίως τὴν περίπτωσιν τῆς δηλητηριάσεως: ἐπειδὴ δ' ἐπανεστὴν κατὰ τοιαύτης δοκιμασίας μ' ἀπέβαλον περιφρονητικῶς: ἀλλ' ἐγὼ κατακρίνω τὴν περιφρόνησιν των καταγγέλλων καὶ αὐτοὺς ὡς θηρία εἰς τὴν φρίκην τῶν ἐθνῶν! . . . »

Ὅχι: ἡ ἀποδειλίασις ἢ ἡ ἀντίστασις ἐνὸς ὑποψηφίου δεδεδεμένου ἤδη διὰ τοῦ ὄρκου δὲν ἐπέτρεπε πλέον νὰ τῷ δοθῇ τοιαύτη ἐλευθερία ὅπως καταχραστῇ αὐτὴν ὡς ἀνωτέρω. Δὲν τὸν ἐφόνευσον μὲν οἱ Μάγοι, ἀλλὰ τὸν ἐνέκλειον ἐπὶ ἑπτὰ σελήνας ἐντὸς ὑπογείου τινὸς τῆς Πυραμίδος, μὲ μίαν λυχνίαν, ἄρτον καὶ ὕδωρ, ἀνκνευμένων καθ' ἐκάστην ὑπὸ δύο σιγηλῶν ἐπισκεπτῶν. Πλησίον του κατετίθετο βιβλίον τι ἐξ ἀποφθεγματικῶν γνωμολογιῶν, περιέχον τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ὑπέρτατον Ὄν, τοὺς ὁμοίους του καὶ πρὸς (ἔπεται συνέχεια)